

Az Újság

politikai, társadalmi, közgazdasági és irodalmi napilap

Szerkesztő:
MEZEY ANDOR

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
**SALONTA—NAGYSZALONTA, PIAȚA UNIRII
(TOLDI-TÉR) 13. sz.**

Szerkesztésért felelős:
GAÁL SÁNDOR

A feltámadás titka

A feltámadás, az új élet és kibontakozás csodája sohasem zgatta annyira az ember lelkét, mint ma, az 1930-ik esztendőben.

De ma nem a husvét csodától várja a lerongyolódott Európa és a forrongó Ázsia népe az új életet, hanem az a kérdés, hogy ki oldja meg a ma súlyos problémáit úgy, hogy belőle a romok felett diadalmas, új élet támadjon.

Évtizedek óta azonban hiába kísérletezik, a magát a husvét csoda, a feltámadott Krisztus hatása alól kiszabadítani törekvő ember, mert a világ felett, ugyanaz a nagypénteki kétségbeesés uralkodik, mely tizenkilenc száz évvel ezelőtt megülte a lelkeket, ott a világ egy parányi szögletében.

Akkor, az Isten nélküli világ az Élet megfeszítése által gondolta és hitte megmenteni és biztosítani a jövő boldogulását. S ma a hitelenségben tomboló ember és két egymásba maró torzszülött: a hitetlen kapitalizmus és még hitlenebb kommunizmus törve, zúzva vivja szörnyű harcát szemeink előtt ezért a célért. És a szebb jövő és boldogabb napok helyett pusztulás szélére jutott országok, békétlen, felforgatott családok, tönkrement kis emberi existenciák, nyomorgók, kenyeret és munkát várók ezrei sóhajtják a más, a szebb, a régi, kiegyensúlyozott életet!

Ime, az ember, aki a Nagypéntek keresztjét ácsolta a világnak, Krisztus és a kereszténység nélkül, önmagában feltámasztás helyett ma is csak halált, könnyet és gyászt tud adni a világnak. Mert új, diadalmas feltámadást csak az a Krisztus tud adni, Akinek sírjából husvét örök rejtély és nagy, ember

által meg nem oldható, isteni titok gyanánt kipattant az ember számára az igazi Élet.

Akkor, csak néhányan hittek, de azóta millió és millió megváltott és új életet nyert lélek esküszik rá, hogy a feltámadott Krisztus él. Igen, az ember nem, de tudadni új életet és igazi feltámasztást az önmagával és Istennel meg-

hasonlott huszadik századnak is, mert Ő tudja megmutatni az egymást gyűlölő politikai jelszóktól hajtott embertömegeknek, hogy mindaddig, míg egy testvéri ölelkezésben egymásra nem találunk, addig csak romlás és pusztulás jár mindenütt, amerre a fegyverre és harcra épített eszmék elvonulnak.

S ez a találkozó és ütköző pont a feltámadott, halál és bűn felett diadalmaskodó Jézus, aki husvét hajnalán a feltámadás után sóvárgó, fáradt és csüggedő világnak ezt a régi és mégis örökké új parancsot adja: emberek, úgy szeressétek egymást, mint ahogy a Krisztus szeretett titeket! **Szöke Sándor.**

Vidrighin balkezes politikája miatt általános az elkeseredés a vasuti munkások között

Bukarestből jelentik: Az »Universul« legújabb száma az államvasutaknál eszközölt tömeges munkáselbocsátásokkal összefüggésben szintén támadást intéz Vidrighin Sztán államvasuti vezérigazgató ellen. Elitéli a lap Vidrighin munkáselbocsátó politikáját, amely miatt az elkeseredés oly nagy, hogy nem kizárt a sztrájk kitörése sem. Amikor egy-egy elbocsátott munkás napi keresete 130—160 lei között mozog, akkor a

műhelyeket ellenőrző központi igazgató napi díjazása négyezer lei. Azt sem szabad elfelejteni, hogy a rokkantak tiltakozását is Vidrighin rendelkezésére idézte elő, aki nem volt hajlandó a vasuti igazolványokat meghosszabbítani és az ő utasítására a kongresszusra utazó rokkantaktól a vasuti igazolványokat el akarták venni.

Vidrighin — állapítja meg a lap — ilyképpen beigazolta, hogy alkalmatlan az

államvasutak vezetésére, sőt erről már a kormányelnök is kezd meggyőződést szerezni. Az Universul arról is tud, hogy több kormányparti képviselő küldöttségileg akarja fekeresni Maniu miniszterelnököt és adatokkal kívánják igazolni, hogy Vidrighin nem képes vezérigazgatói tisztét ellátni, amiért is a vezérigazgató szerződésének bíróság útján való hatálytalanságára tesznek a kormányelnöknek javaslatot.

Veszedelemes hamiskártyás garázdálkodása Szalontán

Szalonta, április 19.

Sikerült fogás volt csütörtökön délelőtt Fábián Vazul államrendőrségitisztviselőnek. Letartóztatott egy közveszélyes hamiskártyást, éppen akkor, amikor „hol a piros, itt a piros” kártyajátékon javában operálta a hiszékeny em-

berek zsebeit. Egy gazdálkodónak 5000 lejes vesztesége siratja az „itt a piros, hol a piros” játékot.

A hamiskártyás kihallgatása alkalmával elmondotta, hogy Görcsi Sándornak hívják és csak a piacra jött Szalontára. A rendőrség a nyomozás so-

rán megállapította, hogy Fábián jó fogást csinált, mert a letartóztatott ellen egy év óta elfogatási parancs van kibocsátva, hasonló bűncselekményekért.

A gyanúsított kihallgatása folyik.

Kikutatják a köztisztviselők vagyonának eredetét?

A nemzeti parasztpárt kolozsvári hivatalos lapja érélyes akcióba kezdett és azt kívánja, hogy minden megvagyonosodott köztisztviselő

vagyonának eredetét kutassák ki. Az a véleménye a lapnak, hogy ha ezt az akciót rendszeresen végzik el, olyan többszáz milliót kitevő össz-

szeget keresnek, amelyből a nyugdíjasok jogos követeléseit kielégíthetik. A lap cikke, amelyet főhelyen közöl, óriási feltűnést keltett.

Éjjeli kirándulás

Irta: FAZEKAS SÁNDOR

Rózsaszínű köd borítja a letűnt gyermekkor, melyet néha meg-megszakít a visszaemlékezés, hogy pár pernyi derűt varázsoljon a tünőélet alkonyára.

Hátulsó szomszédunk vol Szilveszter bácsi. Utótt-kopott viharvert ember, aki az élete alkonyán szomorúan állapíthatta meg, hogy az életben semmi sem sikerült neki. Ha disznóval próbálta forgatni magát, mérget lehetett rá venni, hogy az övé eldöglik. Ha ősszel olcsó buzát vásárolt össze abban a reményben, hogy tavasszal jóáron eladja, akkor Kanadában volt olyan hogy tavaszra olcsóbb lett a buza, mint ősszel volt. Nem csoda, ha ilyen előzmények után hadiállapotba lépett egyes paragrafusokkal s ott módosított rajtuk, ahol lehetett.

Akkoriban még meg volt a kis háza, meg valami hatvékás földje a horgaséri dűlőben. A sorozatos leégésekből maradt még annyi pénze, hogy vehetett magának két lovat s felcsapott szekeres gazdának. A lovacsák akkor sem voltak jóbörben, mikor a bácsihoz kerültek, de önála végkép leromlottak. A szalmán és töreken való telelés sehogysem használt nekik. Az üres jászol előtt akárhányszor szomorúan gondoltak vissza a boldog csikókorukra, mikor még gondtalanul szaladtak a szekér után. A lögyehennának Szilveszter bácsinál volt az utolsó stációja. Innen már csak a közéletmezési ügyosztályba lehetett kerülni, friss virsli és szafaládé formájában. Odáig azonban rögzös volt az út: a bácsitól nem olyan könnyű volt a szabadulás.

A szegény párok tulsó oldalbor-dáját az innenső oldalról is meg-lehetett olvasni, annyira átlátszók voltak a nagy soványság miatt. Gyönyörű szemléltető példái voltak a bölcstermészet ama munkájának, hogy bőrt huzott reájuk, mert különben széjjelestek volna.

Tavasszal, füzöldöléskor némileg javultak a komisz élelmezési viszonyok, míg nyáronát határozottan jónak voltak mondhatók. Éppen úgy zöldülvén a tilos is, mint a nem tilos, úgyhogy óvatos és körültekintő éjszakai legeltetések után, már némi húst is szedtek magukra az árva lovacsák.

Egy nyárvégi naplement tájon látom, hogy a bácsi üres szekérrel kocog kifelé. A szekérről ke-rezstbe volt téve egy deszka, ez képezte az ülést, rajta ült Szilveszter bácsi és Szilveszter néni. Nyil-

Ózv. Tóth Imréné és gyermeke, szül. Mados Juliánna, mint testvére, id. ózv. Csepreghy Mihályné szül. Bagossy Juliánna, mint anyósa úgy a magunk, mint a sógorai, sógornői és az összes rokonsága nevében mély fájdalomtól lesújtva tudatjuk, hogy az egyetlen jó testvérem, szeretett menyem, jó sógornő és rokon,

ózv. CSEPREGHY LAJOSNÉ született Mados Zsuzsanna

f. évi április 18-án, életének 43-ik, özvegységének 3-ik rövid, de sulyos szenvedés után csendesen elhunyt.

Drága halottunk földi maradványait f. hó 20-án, délután 4 órakor a ref. egyház szertartása szerint, a háznál tartandó ima és a templomi emlékszed után a családi sírkertben helyezük örök nyugalomra.

Áldás és béke poraira!

Gyászoló család.

vánvaló volt, hogy együttes működésre lesz szükség a misszióban, amibe indulnak.

— Gyere ülj fel te is, — kiáltott rám a bácsi.

Hol van az a gyermek, akinek kétszer kell mondani, hogy menjen szekerezni. Már fenn is voltam. Igaz, hogy most már utólag nem tudok magamnak számotadni róla, hogy micsoda élvezetet találtam egy olyan szekerezésben, mikor minden zökkenőnél elemi erővel vágódott össze a harminckét fogam.

Ahogy megtaláltam a fikszipontot a zötyögő alkotmányban, szemügyre vettem a belsejét. Rajtamkívül volt még benne egy fejsze, egy kasza, egy ponyva és az ülés alatt egy zsákba burkolt hosszukás tárgy, amit egyelőre nem tudtam megállapítani, hogy mi lehet.

Egy darabig a töltésen kocogtunk kifelé, később azonban letértünk egy dűlőutra. A nap éppen akkor bukott le a gyaraki dűlőben s való-sággal megaranyozta a két kopott lovacskát. Beértünk a földek közé. Tengeri, lucerna és buzatarló válto-gatták egymást. A tengeritáblák az utfélen és mezsgyéken napraforgóval voltak körülszegve, melyek-nek az érett tányérjai a fejünk bubját verdesték, míg mellettük elhajtottunk.

Mire bealkonyodott, jócskán benn-jártunk a tengeriföldek közt s egy alkalmas szögletben megállottunk.

Azért mondok alkalmas szöveget, mert nekemjáz volt az impresszióm, hogy itt Istentől és embertől egy-formán elvagyunk dugva. Leszá-lottunk a szekérről. A bácsi kivette a zablát a lovak szájából s meg-huzgálta a fülüket, állítólag ez üdítőleg hat a fáradt állatokra.

A néni ezalatt két tököt rekvirált a tengeri közül, melyeket a fejszé-vel felnégyelvén, a lovak elé tett. A lovak minden habozás nélkül azonnal hozzáfogtak a tökreces-getéshez.

A bácsi és a néni rövid taná-csot tartottak, melynek végeztével a bácsi fogta a kaszát és a pony-vát s elindult egyikfelé, a néni pe-dig másikfelé, előbb azonban a két csipőjére felakasztotta a szoknyá-ját. Nekem csak annyit mondtak, hogy vigyázzak a lovakra, míg visszajönnek.

Mikor magamra maradtam a vastag alkonyatban, határozottan bánni kezdtem, hogy kijöttem. Csak a két ló tartott vissza a sirástól. Szégyeltem előttük sirni, pedig na-gyon szerettem volna.

Jobbfelől kasza suhogás ütötte meg a fületem.

— Szilveszter bácsi kaszál — gondoltam.

Ugyanakkor ballfelől tengeritörés hallatszott.

— Szilveszter néni tengerit szed, — állapítottam meg magamban.

A tudat, hogy nem vagyok tel-

jesen elhagyatva, kissé megnyu-tatott.

Kisvártatva visszajött a bácsi egy nagy ponyva lucernát hozv-magával. Egy részét a lovak eléb-tette, melyek éppen végezvén tökkompóttal, munka nélkül áll-o-tak. A megmaradt részt feltette kocsiderékba. Ugyanoda tette néni is a szoknyájában hozott ten-geri csövéket.

Ez a művelet még megismétlő-dött néhányszor, míg a szekér tel-lett s akkor elindultunk hazafelé. A csillagok fejcsoválva néztek fejünk tetejére, szinte hallani vél-tem, amint mondják!

— Már viszik; hát van pófájuk!

Egy tarló végénél megállottunk. A mesgyén volt egy bokor, gon-dolom vadrózsa bokor lehetett s annak a hátamegett egy bizonyta-lan körvonalu sötét tömeg huzó-dott meg. A bácsi óvatosan elő-vette az ülés alól a zsákbaburkol-t hosszu valamit. Nagy megdöbbe-néssel állapítottam meg, hogy az egy puska, egy valóságos puska, melyet a bácsi az arcához szorítva rá-célzott a bokorra.

Én mindeu eshetőséggel szá-molva, hasrafeküdtem a lucerna te-tején, bedugtam a fületem s vár-tam a durranást. Sajnos minden óvintézkedésem kárbaveszett, mert a bácsi váratlanul leeresztette a fegyvert azzal a megjegyzéssel, hogy:

— Hátha ember!

A nénit határozottan bántotta a bácsi tévovázása, mert folytott, de azért erőlyes hangon biztatta:

— Lőj oda neki.

— Igen de hátha ember? Ve-tette ellen a bácsi.

— Majd szól ha ember, csak lőj.

— A keresztanyád térgye, — fe-jezte be a vadászvitát a bácsi s a tiltott szerszámot megint begön-gyölgette a zsákba, aládugta az ülésnek s kézbevette a gyeplőt.

— Gyü, Villám.

Az el nem durrant lövés idege-sítette a nénit s az ártatlan napra-forgó is jócskán volt a szekéren.

Éjfélre járt az idő, mikorra haza vergődünk. A kirándulás rámnézve nem zárult egészen simán, mert a kedves szüleim valami balsejtel-mektől gyötörve, fájószívvel ugyan de szabályszerűen megvertek.

A kiáltott szenvedésekért és iz-galmakért másnap böven kárpótol-tom magamat az iskolában. Rémes és hajmeresztő részleteket mesél-tem a fiuknak a rejtelmes éjszaká-ról, az ezerféle veszélyről, mely a töke-vő lovakra vigyázó gyerme-

Husvét másodnapján

HATTYULOVAG

operett előadása az Ipartestületben

A Z U J S Á G

HUSVÉTI MELÉKLETE

HUSVÉT

C. BODNÁR MÁRIA

Még emlékszem arra, ahogyan volt régen. Tulajdonképpen nem is kell nagyon messzire visszanezni. Csak a háború első éveit. Természetesen nem tulajdonítva a husvétit eszem-izsomnak semmi fontosságot, mert ha ezt tenném, akkor előre kellene bocsátanom, hogy bizony a háborús husvétokra nem volt biztos egy ház asztala sem abban, hogy a tipikus ünnepi ételek rákerülhetnek-e? Teszem fel a két-féle sonka, főt és száraz, a vajás, tojásos, mazsolás kalács, a sok-színűre festett tojások, finom likőrök, tiszta és erős pálinkák, aztán a sült bárány, a kirántott kecske, a tejes-borjú, gyenge zöld saláták, alkalmi torták, finom befőttek, óriási narancsok, — meg még sok minden, amik elmaradhatatlan kellékei, azt lehet mondani okozatai voltak az ünnepnek. Hát akkor bizonyos sok-sok ház, sok-sok város, falu, talán egy egész ország is kitelt volna a nélkülözö helységekből — hijában voltak a rendes és jó enivalóknak! Kijelentem, azért mondtam, hogy bizonyos, — tehát nem mindegyik, — mert akadtak háboruellenes érzelmeik, akik fittyet hánytak rekvirálásra, szűkölködéstre stb. s istenbizony valamelyes szempontból nézve csalafintaságukat, — nem lehet követ dobni rájuk — utólag. No, de lássuk az újabb husvétoknak a bibijeit. Hát kérem, akkor még volt öröm. Az emberek akkor még tudtak örülni és a kukoricás kenyér mellett, a hazatérő csukaszürke zubbonyok láttára, — akik pedig vérből jöttek és ünnep után ugyancsak a vérbe, tűzbe készültek s összenyomorította egész valónkat a háború, mégis volt öröm, volt ünnep. Ma nincs. Annak dacára, hogy van fehér kalács fölös ingyencség, delikatesz holmi az ünnepekre, béke is van s a háború marta szívek is begyógyulhattak, illetve beheggedhetek évtized múltán — hisz' szerző a világon föld-del egyszintek lettek már a katona sirhantok, — még sincs öröm. Csak fojtó keserűség, szegénység, nyomorúság és rohamos süllyedés. Meddig? Hova? Talán az új generációnak örökönkbe jutásáig. Mit tudom én. Talán így pusztul el a világ. Lehet.

Husvét. Van minden. Piros tojás, mazsolás kalács, bárány és torta. Meg virág és parfümös víz. És még sincs semmi. Csak ép egy-két munkaszünetes nap.

Husvét, hogy emlékezzünk és visszasirjuk még a háborús husvétot is inkább, — mint örülni tudjunk a mainak.

A LOBOGÓ LÁNG

Írta: PÉCZELY FERENC

A déli gyors dübörögve kanyarodott el az erdő mellett. A palástos lombkoronák ijedten bólogattak s a fűszálak hajlongva, a virágok szemeesztve tekingettek a tova rohogó szörnyeteg után. A nap pajzán sugara végig csókolgatta a mezőt, be-bebukkantott a bozótba s a halkán zizegő levelek közt át-szűrődő fénykarikák leskelődtek Demeter Sangyira, aki gondolkozva igyekezett a galagonya bokrok alá.

Reggel óta égette a nap heve. Azaz, hogy nem is annyira s hő-ség, a fáradság, mint inkább a lajbl alatt mozgolódó, zakatoló hustömeg

melegítette s hajtotta az árnyékba. Mert úgy dolgozott az a kis valami, mint egy akkumulátor. Ez a gépezet dobogott, mikor a haza zászlójára esküdt s csodálatos módon sajátos hűrokat pengetett, mikor arra a meggyőződésre jutott, hogy ángyikája, az Anna, már mint az Imrus asszonya, formás vászon-cseléd, mert halk beszéde olyan, mint a méhecskék álombaringató zümmögése, termete, mint a vízi lilium, a szeme, mintha virágos-mezőket, csillagos égboltozatot tükrözne vissza.

Sangyi szíve megmozdult s szunynyadó lelkét, mint tó vizét a vihar felkorbácsolta a vágy s hangtalan éjjelek csodás szymphoniája forró,

soly játszadozik, szeme meg-meg-rebbenve sugározza körül az asz-szonyt, mint arany szárnyu lepke az illatos nektárt rejtő virágot.

— Na! — szólt a menyecske és körültekintett, hol lenne alkal-matosabb letelepedni. — Itt az ebéd!

— Ebéd? ... Bánom is én az elemózsiát! Többet érsz te a világ minden enniyalójánál!

Az asszony megütődve fordult vissza, miközben a gyerek hozzá lépett s szíve mélyéből bugyboré-kolt ki a szó.

— Édes méz vagy!

A menyecske meghátrálva, tiltakozóan emelte fel kezét.

— Mit akarsz? ... Má' megint?

— Szeretlek.

— És az uram? ... Az Imrus? Sangyi legyintett.

— Messze van Annus, messze. Ellenség előtt áll ... vagy ...

— Hát ilyen testvér vagy?

— Te vagy az oka!

És a csüngő lombokat tépve rá-rápillantgatott a menyecske, kinek hívó szavára közelebb húzódott, aztán megebedett.

Kanalazás után egy pillanatra végig dőlt a bársonyos szőnyegen, miközben valami édes zsibbadás töltötte el. Parányi vérhullámok szökkenve gerjesztették fel a vágyakozást. Látta a kacéran pislogó virágokat, a szökdécselő tarka-bar-ka lepkéket, a tölgyek ingerlő bó-lintgatását. Lehajtotta fejét s kép-zeletben paradicsomi kertben látta Annát, hallotta lépteit, látta pirinyó lábcskáit, nézegette, amint ter-mete ringott, fehér arca világított s komolykodó szeme mintha az Órhegy lombkoronáin tul. a mesz-szeségben keresgéltné volna valamit. Aztán egy nagy vérhullám meg-dobbantotta szívét, felugrott s ki-tárta karját.

— Anna! Anna!

A menyecske rábámolt. Megüt-közve, vádolva emelte rá a szemét:

— Sangyi! Ha tudom, hogy így elfeledkezel magadról, nem jövök ki.

A gyerkőc izzó szeme az asszo-nyon csüngött, szomjasan szívtá magába az annyiszor látott édes vonásokat s áhítatos, remegő lé-lekkel szólt:

— Ébren is, álomban is csak téged látlak!

— Sangyi! Hát mit ígértél?

— Szeretlek Anna, szeretlek!

— Gyerek vagy!

— Gyerek? ... Én ... Én zászló alá esküdtem Anna, véremet ki-vánja a haza, hát egész ember vagyok.

Alt a siheder gyerkőc, állt az indulat viharában. Lelke lobogott. Testének vonagló iznai megfeszültek, vére forró cseppjei duzzadoz-tak, szeme haragos villákokat szórt. de azért ajka mintha most is azt suttogta volna: Szeretlek Anna, szeretlek!

Az asszony elmerengett. Szeme ott kalandozott a múltban, aztán visszaröppent a gyerekre s csak-ugy önmagának mondogatta: Olyan ez a Sangyi, mint az én uram ... Szegény! ... Ép így tüzeskedett,

Mezey Andor versei:

Egyet gondolok mindig...

Egyet gondolok mindig:
Téged szeretni forrón,
Égő szívedet csókolni
Vad szenvedéllyel mohón.

Egyet gondolok mindig:
Hogy szeretnélek látni,
Mikor izzó tested már
A vágytól nem tud várni.

Egyet gondolok mindig:
Veled elszállni messze,
Örök boldogsággal telt
Illatos, rózsás kertbe.

Csak egyszer szeretnék...

Csak egyszer szeretnék
Karjaid közt lenni,
Izzó hűvvel Téged
Csókolni, ölelni.

Csak egyszer szeretnék
Élő rózsá lenni,
Telt, hamvas kebleden
Büszkén ékeskedni.

Csak egyszer szeretnék
Veled mennybe szállni,
Szentek oltalmában
Feltámadást várni.

Öt akarod, Ötöt várod...

Zöldre festett kis ablakod
Késő este kinyitgatod,
Hallgatod az égi zenét,
Mikor minden egész sötét.

Könnyes szemmel ellágyulva
Könyökölsz kis ablakodban,
Siratod az árvaságod, —
Öt akarod, Ötöt várod.

Ablakodnál eldalolta —
Ne várjad Öt soha vissza,
Túl repült a földi téren,
Nem láthatod: csak az égben.

csókos álmokban ringatta testét, korbácsolta vérét.

Ekkor tájban egy langyos tavaszi estén megbomlott köntössel, szétzilált selymes hajával szinte öntudatlanul állt az asszony az ezüstözött holdfényben. Imrusra gondolt, erőskaru, csókosajku, szilajvérű urára, annak ölelésére, amikor bársonyos karjával vergődve fonta át izmos nyakát s égető könnyek közt adta bucsuzó csókját a harcba indulónak.

Sangyi égett, lelkéből lobogva csapkodott fel az emésztő láng, mikor látta a holdfényes éjszakába belevillanó asszonyi keblet. Esztét-vestette, mert lappongva, majd fékezhetetlen. Örjögő kíváncssal ugrott az asszonyhoz és az annyis-za átélte csodás, csilingelő kaca-gásu lázas álmát valóra akarta vál-tani.

Az asszony kétségbeesett erővel taszította el a legényt s reszketve

futott a házba. Az egyedülvalóság gyötrelme, a szívében felgyülemlett fájdalom könnyekre fakasztotta. Mit cselekedett? ... Bűn volt-e az az érzés, a férj után annyiszor táplált leküzdhetetlen vágyakozás, amely hajtotta ki a szabadba, a sejtelmes néma éjszakába? ...

A bográndi völgy selymes pá-zsitján heverészett a legényke. Előtte néhány szál mezei virág, körülvértézve perje füvel s vadzab libegő bugáival. A messze kigyó-dzó vonat után nézett, aztán felkönyö-költ s türelmetlenkedve kémlelt a falu irányába,

— Anna! Anna! — sóhajtott a legényke. És mikor újra felpillantott, örömmel látta, hogy a menyecske iparkodik a ligetes hely felé.

Sangyi gyönyörködve vizsgálja a lombok közül, aztán feláll, indul s mintha futni akarna,

— Annus! — kiáltja és hirtelen megtorpan, kipirosodott arcán mo-

amikor megismert, amikor elvett, ép így amikor bevonult... és most...

Az emlékezésre harmatos lett arca, mint pirkadó hajnalon mezők virága. Köténykéjével fölcsapargatta a gördülő könnyecskéket és szótlanul szedte össze cók-mókját, haza indult.

— Anna! — szólt szemrehányóan a gyerek. — Hát itt hagy? ... Ne menj el! Hadd lássalak még!

Az asszony megingatta fejét.
— Nem nem. Szeretlek, mint kisebbik uramat, testvéremet, de nem maradok.

— Hát mért hitegettél?
— Én? ... Nem. Csak évődtem, játszottam és té félreértettél. Hazamegyek Sangyi, haza. Várom az uramat. Ács Tera se hiába várta. Imrus is haza jön.

Hátha elveszett! — és tépelődő lélekkel bámult az asszony után.

Mint a selyemszárnyu lepke, libegve sietett Annus az imbolygó virágerdő közt a falu felé. A kanyarodónál azonban meglassította lépteit. Tétovázva nézte a lilomok a mosolygó kakukfüvek csillogó pártáját, majd megbámulta, amint a vadbüköny égőpiros virággal a csengettyűke izmos ága közt kuszott a napsugár elé. Talán leskelődött, várt valakire? ... Dus nek-tárát, édes csókját talán a közelében settenkedő méhecskének kinálgatta, vagy a mély hangon zenélő tarka rokolyás pöszört csábította tüzes szírmával? ... Ki tudja? ... Elmerengett. Gondolatai röpködtek. Meg-meg akadtak csodálatos. eddig soha eszébe nem ötlött dolgokon. Hallott ugyan szokat, de nem értette, látta az emberek évődéseit, még se tartotta a vászoncelédet virágnak s most lám! ... Olyan a lány is, az asszony is, mint a virág. Megkeresi a legkisebb lepke is. Hm! Mert való, hogy böllenedett a gyerekekkel. Való, hogy beszélt, de nem hitegett. Játszott, enyelgett, de nem vágyakozott.

Igy kavargott a képzetek özöne sejtés, félelem, bizakodás az érzelmei serpenyőjében. Aztán megdöbbsent. Hátha! Hátha volt valami része a lángragyújtásnak! Volt, volt, És zakatoló szívére tett kézzel állt. nézett a messzekéklő vidék levegőjébe, miközben látta a látóhatár vibráló párájából kiemelkedő havasokat, a tátongó mélysegeket. amiket oly sűrűn emlegett az Imrus.

Aztán hallani vélte a rohanó, véresen habzó patakok locsogását s a szédítő magaslatok bozótjai közt látta, amint katonák küsztek, vergődő véres roncsok csüngtek. És ijedten, lelkeben sikoltozva kiáltotta:

— Imrus! Merre vagy Imrus?

SEGITSETEK!

Irta: MOLNÁR ALICE

Segitsetek a szenvedőkön, segítsetek, akik nem bírják Egyedül, társatlanul róni az élet bus, keserves útját. Akik nem bírják el terhüket, akiket földre sújt a bánat, Segitsetek testvéreiken, ti gyermekei egy atyának!

Keressétek a szenvedőket, ő, hisz ma olyan sokan vannak. Akiknek bus, láj az élet, szépek, csúnyák, agyok és ti. Keressétek fel csendben őket, észre maguk is állj vegyék. Lágyan kezelekbe fogjátok szegény szenvedő két kezét.

Akik fáradtak, csodódtak, akik már semmi sem hisznek, Akiket megcsalt és kizsárolt, tovább hajszol, kergel az élet, Akiknek nincs már hitük, örömük, kiket már mi sem érdekel, Kiknek szívében a reményesség zengő hangja nem énekel.

Segitsetek a szenvedőkön, segítsetek, ki rászorult, Hogy a megöregt könyörület fogadja őket lársául; Nekik adjátok szíveket, akiknek keserű az élet, Akik nem félnek, sőt remélik a boldogok remélt: a véget.

Segitsetek, hiszen nem tudjátok, nem-e szorultok egyszer arra, Segítő karját felétek is valaki kérés nélkül nyújtja. Hogy vigasztaljon, bátorítsa és elcsüggedni ne engedjen. Segitsetek a szenvedőkön, hogy rajzoltok segítve legyen!

VÉREBEK

Novella

Irta: WOLFGANG FEDERAU

Nem... Ilse már nem sirt. Házaságának három esztendeje elég volt arra, hogy megőssza attól a jótéteménytől, amit a könnyek jelentenek. Sápadtan és némán járt az ősrégi házban, komoran ült férjével szemben ha mások jelenléte, hogy ebédjüket közös asztalnál fogyasztszák el.

Eleinte, amikor az első mámor elszállt és megrendülve látta, hogy mennyire, milyen borzalmasan becsapták, még azt hitte Ilse, hogy saját szerelmének mélysége, szemrehányások, vagy ha Dohna lelkiismeretére hivatkozik, biztosíthatják számára férje hűségét és vonzalmát. De Dohna éppen olyan gyorsan és tökéletesen unta meg feleségét, mint gyakran változó kedveseit azelőtt. Ilseben házának gyönyörű és kiváló asszonyát látta, — ez volt az a szerep, amit hitvesének szánt — és egyebet semmit. Dohna ismét belevetette magát a változatosság utáni hajszába, amely szinte szakadatlanul asszonyok után kergette, az töltötte be egész életét. És az asszonyok, akikre ez a forróvérű, bolond férfi ragyogó diadalittal szemével ránézett, eléje hulltak, mint a kigyó magnetikus tekintetére a kis madarak.

Voltak sokan akiknek élvezetet szerzett, hogy Ilsevel, férjének minden új viszonyát és hódítását azonnal közöljék. Eleinte viharos jelenetek játszódtak le a házastársak között. — A jelenetek vége mindig ugyanaz volt. Dohna kacagva ölelte magához feleségét, összevissza csókolt és megesküdött, hogy bár minden igaz, amit hallott, de ezeknek a kalandoknak semmi köze sincs szívéhez, amelyben csak egyetlen nagy, oltathatlan szerelem él: Ilse.

És Ilse hitt csókjainak, esküjének és őszinteségének. Megkísérelte, hogy nem vett komolyan semmit, megpróbálta elhíttetni magát, hogy férjének igaza van és, hogy ő az, aki kicsinyes és ostoba. Ideig-óráig ez meg is nyugtatta, de ez az állapot nem tartott sokáig. Nem volt már szükség a ház barátainak álnok, alakoskodó részvételére, hogy rájöjjön, ez a házasság nem házasság már. Felfedezte a házugságot, amelyet Dohna olyan ügyesen őszinteségre rejtett, férje szívének hűtlenségét is és ezt az érzést most már nem írhatták ki lelkéből a férfi csókjai, vagy mézes-mázos fogadozásai.

Ettől a perctől kezdve került a férjét. Dohna természetesen észrevette ezt, de úgy tett, mintha nem látta semmit és ezzel még mélyebbre dőtte a tört felesége szívébe.

Mintha teljesen elfelejtkezett volna arról, hogy felesége van.

Ilse jól tudta, hogy férje miért cselekszik így. Egyszer, amikor Dohnak könynyen becsipve filozofált, ennyit mondott:

— Az asszonyok mind egyformák! Ha ritkán kapnak minket, bizonyos, hogy szaladnak utánunk.

Akkor még mosolygott ezeken a szavakon — most észrevette, hogy férje ugyanezt a módszert használja vele szemben is.

Nem esett tulságosan nehezére, hogy megmutassa férjének, hogy az asszonyok még sem egyformák.

Bizonyos, hogy otthagyhatta volna az urát. Vannak kevésbé büszke asszonyok, akik sokkal jelentéktelenebb okok miatt elhagyják férjüket, de az ő szívében meghúzódott egy picinyke érzés, amely azt parancsolta, hogy maradjon. Hátha megváltozik, jobbra fordul minden. Ebben reménykedett. És várt, imádkozott, hogy ez a várakozás ne legyen hosszú. Ha gyermeke lett volna!

Dr. TRAYTLER ENDRE:

KOSÁR

Éjfél után fővárosi kávéházban vidéki asszony beszélget helybeli mérnökkel. Az asszony idősebb. Férj ujságba merül.

Mérmök: Gondolom nem haragszik, ha megtudja az okát, miért nem tartottam be ígéretemet... Nincs idő és alkalmam, hogy sokat beszéljek róla. Annyi baj, kínlás ért azóta... Már pedig lelkiismeret dolga a kellemetlenséggel mást is terhelni...

Asszony: Sőt. Ha valakinek baja van, kívánja azt mással is közölni. Mindent el kellett volna mondania.

Mérmök: Női szükségszerűség a

Alapjábanvéve örült, hogy nem volt gyermeke. Hogyan lehetett volna boldog a gyermek ez alatt a fedél alatt, ennek a hazug és elpusztult házasságnak árnyékában! Jobb volt így, hogy nem volt senkije sem. Két kutyájának társaságára volt utalva. Az a két kutya kísérete minden lépésén és az éjszakai hálószobájának küszöbén töltötték el.

Azon a napon is, amelyeken ez a történet lejátszódik, Ilse az egész délutánt kutyái társaságában töltötte a parkban. Későre járt már az idő amikor Ilse felállt. Csengetni akart komornájának, hogy legyen segítségére a vetkőzésben, de eszébe jutott, hogy szakácsnéjával megbeszélései vannak a holnapi vendéglátás teendőiről, Elindult a konyhába.

Két kutyájának kíséretében nesztelen, puha léptekkel haladt a folyosón végig. Valóságos testetlen könnyedséggel ment a szőnyegen és talán ez volt az oka, hogy reszkető térdekkel hirtelen megállt.

A komorna szobájából könyörgő férfihang hallatszott.

Azt a hangot Ilse jól ismerte.

Pár másodpercig állt, azután a szobájába sietett. Félig ájultan zuhant egy fotelbe és égő szemekkel bámult a semmibe. A kutyák jobbján és balján ültek és szomorúan nyalogatták lecsüngő hideg kezét.

Egyetlen gondolat dolgozott agyában: — Nem, ezt nem lett volna szabad megtennie velem... itt... a saját házukban... nem, csak ezt nem!

Lealacsonyítottak és bepíszkoltak érezték magát.

Elhatározta, hogy elhagyja a házat.

— Későn, nagyon későn — valószínűleg mégis aludt egy keveset — Dohna jött be a szobába lármásan nevetve. Hosszu idők óta nem tette be ide a lábát. Most a birtokló magatartású természetességével feleségéhez ment és magához ölelte. Megcsókolt és nevetve kérdezte:

— Ülve aludtál el drágicám?

Ilse lassan eltolta magától, de olyan erővel, hogy az bámulatba ejtette Dohnát. Elsápadt, megfordult és elhagyta szobát!

Mielőtt az ajtót becsukta volna, még hallotta a kutyák dühös mormogását.

Amikor másnap reggel Ilse, akit az átvirrasztott, szomorú éjszaka összetört, elhagyta szobáját, csak az egyik kutyáját találta küszöbe előtt. Ez meglepte az asszonyt — különös borzongás szaladt végig a hátán. A dögög mindig együtt voltak és hosszabb percekre sem hagyták el egymást soha.

A reggeliző asztal mellett újságokba temetkezve ült Dohna.

— Nem láttad Polluxot? — kérdezte Ilse, aki a kutyákat régi neveiken nevezte, ha férjével róluk beszélt.

— Polluxot? — ismételte Dohna — Tegnap este, amikor eltávoztam tőled, nagyon haragosan mordult rám!

— És? — kérdezte izgatottan Ilse.

Dohna vadul felkacagott:

— És ezért ma reggel agyonlöttem!

Ilse arca a falmál is fehérebb lett.

— És ezt is — mutatott Dohna a másik allatra — ezt is lepuflantom, ha arra vetemedik, hogy irántam érzett ellen-szenvét kifejezésre juttassa.

Ilse keze még a véreb nyakán volt... urnő és kutya egy másodpercig egymásra néztek. A következő pillanatban hangtalanul egy árny suhant a levegőben és Dohna székéről a földre zuhant. A kutya szétvetett lábakkal, vadul izzó szemmel állt a földön fekvő férfi felett és hatalmas fogait a nyakába vágta.

Ilse még visszaparancsolhatta volna a kutyát és megmenthette volna a tehetetlenül vergődő embert. De keményen és parancsolóan nézett a vérebre — azután megfordult és elhagyta a szobát.

Mérmök: Azért sem mondom, hogy most is szép...

Asszony: Majd dicsérem én magam. A belső értékem mindig többre tartottam. Így vagyok a máséval is.

Mérmök: Minden érzés, minden lelki megnyilvánulás a testen át történik, fejeződik ki, akár a beszéd, akár a mozgás szervével. Tehát csak a testiségen át táruhat ki számomra valakinek a belsősege.

Asszony: Ez... igaz... Utóbbi időben kezdek ráeszmélni.

Mérmök: Helyes... szóval mikor jön el hozzám. Holnap még ugysem utaznak.

Asszony: Meghálnék a szégyentől...

Mérmök: Nagyon szívesen viselem embertársaim életét, de ez esetben bátran vállalnék magas összegű biztosítást mint biztosító.

Asszony: Oda, ahol annyi nőt szeretett...

Mérmök: Szállodában lakik. Olyan ágyban alszik, ahol perditák fetrengtek, ahol derék, ősz család-apákat csaltak meg. Ahol talán revolvert csettintett el a könnyelmű hűtlenség és ahol családokat fertőzött meg valami lelketlen céda. Te-tejébe járkál a földön, ahol annyi millió állattársa legkülönbözőbben garázdálkodik. Hát ez nem baj?

Asszony: Én úgy nézem Magát mint a fivéremet.

Mérmök: Mindegy a minősítés, amíg el nem felejt, hogy férfi vagyok.

Asszony: Maga felejtse el, hogy nő vagyok... Szeretném.

Mérmök: Ebbé is beleegyezem, de csak, hogy ezt a minőségét még fokozza, szeretném például bestiának látni néhány órára...

Asszony: (Nem tud felelni. Papirlapot vesz elő, azon rajzolgat. Kinos szünet után.) Miért nem írt maga utálatos. Azóta úgy járok otthon, hogy semmi nem érdekel. Borzasztó csalódás az után a szép fehér éjszaka után.

Mérmök: Mária! Ebben a dologban tényleg csak az éjszakát okolhatja. Egyetlen hibája annak, hogy fehér volt.

Asszony: (Megrázkodik.)

Mérmök: Mi az.

Asszony: Az ajkának a rángása...

Mérmök: Mondja a címet, hova írjak?

Asszony: (Rajzolgatva.) Vigyázzon az uram figyel.

Mérmök: Betűzze lassan szóval. Én majd irom mintha rajzolnék. (Ceruzát huz ki.)

Asszony: Ujra belekezdjek? Haza úgy sem írhat. Az uram kezébe kerül.

Mérmök: Valami régi bevált módszer... poste restante...

Asszony: Nem merek.

Mérmök: (Határozottan lassu kéjes mozdulattal kezdi visszadugni a ceruzát.) Vissza tegyem? (Zene is ingerkedik.)

Asszony: (Lassan megadással hajtja le a fejét, ceruzát huzigál a papíron.) Na írja! Jelige: szerettem. (Miután a férfi leírta, pillanat alatt változott elszántsággal, kegyetlen szemcsillanással elkapja és a férj elé tolja. Nézd apus, a mérmök ur rajzolt valamit. (Mire a férj odanéz, a nő ügyesen kicseréli a papírost a mérmök dermedéstusája alatt azzal, amire ő rajzolgatott.)

Férj: Mi legyen ez? (Megnézi.)

Asszony: Azt hiszem valami kósárféle. Rá lehet ismerni. Persze nem mindig sikerül olyan hirtelen. Ugye mérmök ur?

Egy szalontai román gazdaember krisztusi példamutatása

~ Egy szekér kenyérrel és szalonnával jött be a tanjárról és a főtéren osztotta szét a szegények között

A lélekben élő, igaz krisztusi szeretet felemelő példáját könnyeztük végig ma délelőtti a szalontai főtéren. Az ártézi kut mellett megállott egy szekér és bőrkabátos gazdája, Bélteki Péter szalontai román gazdaember körül hamarosan nagy csődület támadt. Kiehezgett arcú, szegény emberek, fejkendős, reszkető öregasszonyok nyújtották kezüket lelkedezve a gazda felé, aki minden egyes feléjenyújtott kézbe egy kilós kenyeret és egy darab szalonnát tett. Félóra alatt kiürült a szekér és Bélteki Pál szalontai román gazdaember most már nem tudott több kenyeret, szalonnát adni, — hanem arcán az igaz keresztyéni, krisztusi szeretettel aprópénzt osztogatott a feléje rimázkodó tenyerekbe.

És a szívük mélyéig meghatott szegényemberek, az élet elesettjei áldó szavakkal fogadták a szeretet ajándékát, az igazi Urvacsorát...

Felemelő, megkönyeztető látvány volt. »Ilyen igaz ember nincs több a városban!« — mondogatták a megajándékozott nyomorgók. És valóban, önkéntelenül gondolkunk kell arra, hogy krisztusi példamutatásával miért maradt egyedül Bélteki Péter román gazdaember? Nem akarunk most, husvét előestéjén feddő szavakkal emlékezni meg a tehetősokről, akik szintén megmozdulhattak volna. Csak egyszerűen, minden hangsúlyos szó nélkül odamutatunk a főtérré, ahol Bélteki Péter román gazdaember kenyeret osztogatott a szegényeknek...

Evangelizáló konferencia

A husvét ünnepek alatt a ref. egyház kebelében egy háromnapos evangelizáló konferencia tartatik. Egyetlen célja a konferenciának, hogy rámutasson Krisztusra, a világért megfeszített, az Atya által feltámasztott, megdicsőített és dicsőségben uralkodó Istenfiára. A konferencia három napja alatt hat téma kerül előadásra és megbeszélésre. A nappali előadások a központi nagykiskolában tartatnak. Első és második ünnepen este a városháza nagytermében vetített képes missziói előadás lesz. Harmadik nap este az iparos otthonban szeretetvendégség rendeztetik.

Husvét első és második napján este 8 órai kezdettel dr. Kecskeméthy István kolozsvári teológiai tanár evangelizáló előadást tart a városháza dísztermében. Ugyanakkor dr. Tompa Arthur vetített képekben mutatja be a ker. misszionáriusok pogányok közt végzett munkáját

A „Hattyulovag” operett előadása husvét másodnapján az Ipartestületben

Párját ritkító, művészi estben lesz része husvét másodnapján a szalontai közönségnek. Az Ipartestület legtehetségesebb, legagilisabb műkedvelői mutatják be a „Hattyulovag” című pompás operettet: Románszky Mária, Kiss Mancsi, Arany Etus, Dánielisz Rózsi, Kertész Ilus, Nagy Böske, Papp Kató, Pataki Lenke, Szentmiklóssy Ica, Madarász Klárka, Kiss Ernő, Fazakas Lajos, Weisz István, Szemes Gyula, Bordás István, Győri Károly, Kósa László, Kiss Sándor, Bordás István, Szabó István, Külüš István, Zsibrita László, Lukács Sándor, Bordás Imre, Szathmári János. Jegyek elővételben az ünnepek alatt az Ipartestület irodájában kaphatók d. e. 11-től fél 1-ig délután 3-tól 5-ig.

Megérkeztek asvájcitenyészbikák Szalontára

Mint ismeretes, Szalonta város vezetősége 5 tenyészbikát vásárolt Svájcban, 60 ezer lejért darabonként. A tenyészbikák csütörtökön megérkeztek. A gyönyörű fajállatok Berezky Ferenc városi gazdasági tanácsos vette át a nagyváradi állomáson és onnan szállította Szalontára.

Biztos jövedelemmel trafik eladó esetleg óvadékkal rendelkező egyén elárúsítónak felvétetik. Ertekezni Tenkei-ut kispiaccal szemben.

Szenzációs műsoros estély lesz a Redutban

Nagy érdeklődés nyilvánul meg a közönség köréből a husvét másodnapján a Redutban tartandó református ifjak műsoros estélye iránt. Kiváló tehetségű, kipróbált műkedvelők szerepelnek. K. Komor Emma ismert színművésznő tökéletes rutinnal irányítja a színműket és a szereplők kreálását. „A biróné” egy felvonásos falusi idyll és a „Tiszavirág” egy felvonásos énekes vigjátékot adják elő.

A szereplők névsora a következő: Balogh Aranka, Balogh Mancsi, Katona Erzsi, Berecky György, T. Balogh Lajos, Varga Lajos, Zsírka József, Fazakas István, Borbély Laci, ifj. Szentmiklóssy János.

Jegyek elővétele: péntektől kezdve minden nap a mozi pénztárnál d. e. 11—12-ig, d. u. 3—4-ig.

Adakozás

Özv. Baloghné Riggel Mária részére a Farkas szövöde alkalmazottai 200. N. N. 40 lejt adományozott. Eljuttattuk.

Új ügyvédi iroda

Dr. Molnár Rudolf ügyvéd irodáját megnyitotta Kossuth-uca 8. sz. alatt.

eselkedik. Nem feledkezvén rózsabokorban leleszkedő szőlő, melyet Szilveszter csak azért nem lőtt meg, mertnek gondolta.

figyelmesebb hallgatónak Péter volt, a határőrszáz fia. Aztán üresen jöttetek haza?

Miska ártatlan pozával. Ehogy. Telehoztuk a szekert a főtérről, tengerivel, napra.

ördög meggondolta, hogy már buzog a csőszvér. Szilveszter bácsi harmadnap bu-

lagott egy pecsétes irással a házára. Mikor megkérdezte, hogy mikor megyünk a lucernáért, csak anyit mon-

gye meg a fene a bőröd.

Ünnepi szentisztelekek sorrendje:

A ref. templomban

Ért első napjának délelőtti szentisztétén prédikál dr. Kecskeméthy István thl. professor. A harmadik napján az istentiszteletet tart és szót oszt Szőke Sándor se-

A kath. templomban

Ért első napjának délelőtti szentisztétén prédikál dr. Kecskeméthy István thl. professor. A harmadik napján az istentiszteletet tart és szót oszt Szőke Sándor se-

Ért első napjának délelőtti szentisztétén prédikál dr. Kecskeméthy István thl. professor. A harmadik napján az istentiszteletet tart és szót oszt Szőke Sándor se-

Ért első napjának délelőtti szentisztétén prédikál dr. Kecskeméthy István thl. professor. A harmadik napján az istentiszteletet tart és szót oszt Szőke Sándor se-

Ért első napjának délelőtti szentisztétén prédikál dr. Kecskeméthy István thl. professor. A harmadik napján az istentiszteletet tart és szót oszt Szőke Sándor se-

Ért első napjának délelőtti szentisztétén prédikál dr. Kecskeméthy István thl. professor. A harmadik napján az istentiszteletet tart és szót oszt Szőke Sándor se-

Ért első napjának délelőtti szentisztétén prédikál dr. Kecskeméthy István thl. professor. A harmadik napján az istentiszteletet tart és szót oszt Szőke Sándor se-

Ért első napjának délelőtti szentisztétén prédikál dr. Kecskeméthy István thl. professor. A harmadik napján az istentiszteletet tart és szót oszt Szőke Sándor se-

Ért első napjának délelőtti szentisztétén prédikál dr. Kecskeméthy István thl. professor. A harmadik napján az istentiszteletet tart és szót oszt Szőke Sándor se-

Ért első napjának délelőtti szentisztétén prédikál dr. Kecskeméthy István thl. professor. A harmadik napján az istentiszteletet tart és szót oszt Szőke Sándor se-

Ért első napjának délelőtti szentisztétén prédikál dr. Kecskeméthy István thl. professor. A harmadik napján az istentiszteletet tart és szót oszt Szőke Sándor se-

Ért első napjának délelőtti szentisztétén prédikál dr. Kecskeméthy István thl. professor. A harmadik napján az istentiszteletet tart és szót oszt Szőke Sándor se-

Ért első napjának délelőtti szentisztétén prédikál dr. Kecskeméthy István thl. professor. A harmadik napján az istentiszteletet tart és szót oszt Szőke Sándor se-

Ért első napjának délelőtti szentisztétén prédikál dr. Kecskeméthy István thl. professor. A harmadik napján az istentiszteletet tart és szót oszt Szőke Sándor se-

Ért első napjának délelőtti szentisztétén prédikál dr. Kecskeméthy István thl. professor. A harmadik napján az istentiszteletet tart és szót oszt Szőke Sándor se-

Ért első napjának délelőtti szentisztétén prédikál dr. Kecskeméthy István thl. professor. A harmadik napján az istentiszteletet tart és szót oszt Szőke Sándor se-

Központi étteremben állandóan frissen csapolt sör!

ÉS ZÓNA REGGELI!

Husvét

első napján délután 5 órakor rendezi meg Weisz Ica előnyösen ismert táncanár, a babakolonnálszoros vizsgabálját a Redutban. Műsor után jelmezes felvonulás, utána tánc. A helyárok felnőtteknek: 25, gyermekeknek 10, karzat 15. Konferál Reich Kató és Grünspan Hajnal.

MŰSOR

1. Hora-Sárba, táncolják: Grünspan Hajnal, Reich Kató, Rovács Kató, Fuchs Zsuzsi, Fenyvesi Marika, Jutka, Márti, Kálmán Ella, Fohn Duci, Preisz Vera, Rozenblau Piri, Fuchs Lili, Szilas Jutka, Kovács Erzsike, Farkas Kató, Fehér Manyi, Bonczos Lacika, Nemes Laci, Bakó Sanyi.
2. Magyar csárdajelenet. Pantomim. Fenyvesi Marika és Nemes Laci.
3. Grotesk tánc. Kovács Erzsike.
4. Pierott és Pierett tánc. Fuchs Zsuzsi, Rovács Kató, Szilas Jutka, Bakó Sanyi, Farkas Kató, Fuchs Lili.
5. Meissen babák álma. Fenyvesi Mártika, Bonczos Lacika.
6. Orosz tánc. Rovács Katóka.
7. Matróz tánc. Fenyvesi Jutka, Fohn Duci, Preisz Vera.
8. Virágbalett. Fehér Manyika.
9. Tangó. Fenyvesi Marika, Nemes Laci.
10. Ritmikus és klasszikus tánc. Rovács Kató, Kovács Erzsike, Fehér Manyi, Fenyvesi Marika.
11. Bütta. Kálmán Ella, Fohn Duci, Rozenblau Piri, Fuchs Lili.

Azok a gyermekek akiknek jelmezüket van, kéretnek jelmezbe megjelenni hogy érdekesebb legyen a felvonulás.

A Jámbor-féle

tánciskolában husvét első és másodnapján, délután és este nagy kolonistély lesz. A Nemzeti Étterem külön termében.

SPORT

Husvét első napján

Az aradi

ATE-NSCMT

Husvét második napján

NAC.-NSCMT

A jószívű

emberekhez!

Sarkantyú ucca 6. szám alatt lakó özv. Balogné született Riggel Mária teljesen világtalan szegény, ezután folyamodik a jószívű emberekhez segítségért. Adományok e lap szerkesztőségében adandók, amely rendeltetési helyére fogja továbbítani.

Az Iparos Otthon vendéglő

(Aradi-ut és Rákóczi-ut sarok) kellemes helyiségeiben kiváló minőségű otelló, fehér és vörös bort élvezhet jutányos áron!

Női kalapok

izlésesek, csinosak csakis

MADARÁSZ-né és TÁRSA

szalonjában szerezhetők be. Tekintettel a husvára feltűnő olcsó áron.

Ünnepi műsorok!

Vasárnap 6 és 9 órakor

Hét főbűn hajója

Izgalmas dráma 9 felvonásban

Főszerepben:

Brigitte Helm, John Stuart

Ezt megelőzi

egy két felv. vígjáték!!!

Hétfőn 6 és 9 órakor

Fehér sejk

Afrika rejtélyes tájaiból

Főszerepben:

Lihan Davis, Warwick Ward

Ezt megelőzi

egy kacagtató vígjáték!!!

Kedden: Egy éj Londonban! Kedden

Apróhirdetések

Egy fiu tanulónak felvétetik Freibergernél.

Egy fiu és egy leány tanulónak fizetéssel felvétetik egy női himzőgép eladó teljesen új Kiss András Bocskai-ucca 11. szám.

Husvétü öntözők, dekás parfümök és szóró dugók legolcsóbban Katona Mihály fodrász üzletében kaphatók.

MIELŐTT kalap szükségletét beszerezne, tekintse meg Szabóné, Bondár Margit kalapszalonját, ahova most érkeztek a szezon legszebb és legolcsóbb kalap modelljei. Rákóczi-ut 12. bent az udvarban.

Eladó: lámpacsillár, íróasztal, kredenc, ebédlő asztal, székek, disz asztalka, porcellán étkező szervíz, szőnyeg. Megtekinthető reggel 9. délután 4-ig özv. Fodor Ignácnénál Dobó-ucca 23. sz. 1-3

Husvára kitűnő fajborok, asztali fehér, rizling, sasla és vörös borok legolcsóbban Balogné Alkotmány-ucca 31. 4-4

Egy erős bicikli eladó, Kisfaludy-ucca 27.

ELTŰNŐ
OLCSÓ ÁR!

60 LEI

1 m. széles kombiné- és ing-selyem minden színben!!!!

Freibergernél

Regatul România. Primăria Comunei Urbane Salonta. Județul Bihor. Serviciul Administrativ.

Hirdetmény

Közhírré tétel, hogy a tanköteles gyermekek összeírása I. évi április hó 28-án kezdődik.

Minden szülő köteles 5-18 éves korban levő gyermekét az állami elemi iskola igazgatóságánál (III. Kálvin ucca 2, volt Járásbírószék) az alább megjelölt napokon bejelenteni:

Ápr. 128, 29, 30-án az I. kerület, Máj. 1, 2 és 3-án a II. kerület. „ 5, 6 és 7-én a III. kerület. „ 8, 9 és 10-én a IV. kerület. „ 12, 13 és 14-én az V. kerület és a tanyai lakosok.

Tekintettel arra, hogy a lakosság a múlt évben is csak részben tett eleget ezen bejelentési kötelezettségének, habár a törvény szigorú büntetést ír elő a mulasztókkal szemben, felhívjuk a lakosságot, hogy a bejelentéseket annál is inkább tegyék meg, mivel az igazgatóság a mulasztókat a legszigorúbban fogja megbüntetni.

Salonta, la 10 Aprilie 1930.

Primăria

Kuglizni

lehet husvét első napjától kezdve

az „Iparos Otthon“ vendéglő pályáján!

Jókai-ucca 7. sz. állandóan kapható

Saláta

Kedves jó uram,
vagy asszonyom

— nem tudom, melyik imádságban tiszteljem önben, — akinek a nap, Nagypéntek napján ben a verendáról elvitt esernyőmet — : nagyon köszönöm, hozza nekem vissza, illetve bocsánat! — valahogy juttassa vissza. Tetszik tudni, elhiszem, hogy önnek szüksége van esernyőre, de ha megel, nekem, még inkább szükségem van és azonkívül árva fityingem sincs, másikat vegyek. — Őszintén szólva, kicsit csodálkozom, hogy tőlem is lehet — is mondjam? — elkommzálni valamit. Még egyszer mondom tehát, kedves uram vagy asszonyom, juttassa vissza az esernyőmet. A lakomat remélem, nem felejtette. Ott van a Szilvássy-házban. Üdvözli önt és kellemes veti ünnepeket kíván

KIBÉDI SÁNDOR

Rádióműsorok

Vasárnap, április 20

Bukarest

- 11 Egyházi beszéd
- 11:15 Egyházi énekar
- 11:35 Heti ujdonságok
- 11:45 Csevegés
- 12 Könnyű és román zenekar
- 5 A Sibiceanu-zenekar koncertje és román zenéje
- 6 Vig negyedóra
- 6:15 Román dalok
- 6:35 Könnyű zene
- 7 Rádióegyetem
- 9 Verdi Traviata c. opera a Studióban.

Budapest

- 10 Református istentisztelet
- 11 Egyházi zene és énekar városi plébániatemplonban
- 12:15 Evangélikus istentisztelet
- 1:25 Időjárás, hírek, majd kábelkar hangverseny
- 3:45 Mesedélután
- 4:30 Előadás
- 5 Rádiószabadegyetem
- 6:15 Zenekari hangverseny
- 7:45 Gramofonhangverseny
- 9 Színműelőadás a Studióban „Himfy dalai“ Vígjátékrom felvonásban előjáték majd Magyar Imre és csapata zenekarának hangversenye

Hétfő, április 21

Bukarest

- 11:30 Gyermekekszínház
- 12 Román zene
- 5 Könnyű és román zenekar
- 6 Felolvasás
- 6:15 Román dalok
- 6:35 Könnyű zene
- 7 Rádióegyetem
- 8 Gramofon
- 9 Rádiószemle
- 10:30 Táncczene

Budapest

- 10 Újsághírek, kozmetika
- 11 Egyházi zene és énekar a városi plébániatemplonban
- 11:15 Unitárius istentisztelet
- 1:25 Katonazene
- 4:30 Rádiódélután
- 5:45 Időjárás, hírek, utána a rádiószalon- és jazz-zene hangversenye
- 7 Népszínműrészletek
- 8:20 Operettelőadás a Studióban „Tatárjárás“ Operett felvonásban.
- 11:10 Időjárás, sportrepmények majd gramofonhangverseny